

De huisregelaar: eerste hulp bij chaos

Door tijdgebrek, ziekte of echtscheiding slibben welvarende huishoudens soms dicht. De *professional organizer* helpt bij het opruimen en onthaasten.

Door onze redacteur
JOKE MAT

14 JULI. Op de huiskamerbar ligt alles door elkaar. Een rol plakband. Een priem. Een blikopener. Een Douwe Egbertsdoos met halfopen deksel. Een meetlint. Een porseleinen schaal. Een reclamefolder. Lapjes. Een tube zalf. Een fotoboek. Een ovenschaal met garen en band. Een gedeukt kartonnen doosje. Handschoenen. Een appeltaart. Op de vloer staan plastic tassen, allemaal vol papier. Ook op de barkruk, de eetkamerstoelen en

de klep van de piano liggen stapels mappen en papieren.

Twee maanden geleden heeft (57) de hulp ingeroepen van *professional organizer* Marieke Anthonisse uit Amersfoort. Ze was wanhopig, ze kreeg haar belastingpapieren niet meer verzameld: De bankafschriften van jaren zaten nog in enveloppen. Een organizer helpt met opruimen, voor tachtig à honderd gulden per uur. Via via had over het nieuwe beroep gehoord.

Ze heeft een huidziekte aan handen en voeten, waardoor ze die eigenlijk niet mag gebruiken. Acht jaar geleden is ze gescheiden. Haar baan in het onderwijs is ze kwijtgeraakt. Met drie honden woont ze al dertig jaar in hetzelfde rijtjeshuis in

Samen met Anthonisse moet alle papieren nog één keer bekijken. Het schif-

ten gaat urenlang door. „Wat is dit in godsnaam... Dit moet toch wel bewaard... Wie is dit?... Misschien... Geen flauw idee... Hm...” Er groeien twee nieuwe stapeltjes, ‘officieel’ en ‘nostalgie’, de laatste met vooral veel ansichtkaarten. De rest verscheurt Anthonisse. „Ik wil ernaartoe dat de hele administratie naar boven gaat en in ordners wordt gestopt”, zegt ze. „Dit hoort helemaal niet in de huiskamer, dat past niet.” Voorlopig staat het mandje ‘belastingen’ op de pick-up.

Een rekening met acceptgiro. „O, dat heb ik al geregeld”, zegt

Een ansichtkaart voor St. Patrick'sday. Automatisch schuift haar naar ‘nostalgie’.

„Doe je die kaart weg of niet”, vraagt Anthonisse.

„Wacht even.” kijkt weer naar de

rekening. „Dit heb ik al geregeld. Moet ik het dan bewaren of niet?”

„Die kan dan beter in het dossier. Maar doe je die kaart nu weg of niet?”

„Ja, die kan weg.”

„Dan moet je haar aan mij geven.”

De organizer is uit Amerika overgewaaid naar Nederland. Enkele tientallen organizers timmeren nu aan de weg. Marieke Anthonisse is vorig jaar herfst begonnen; ze werkt ook nog parttime met verstandelijk gehandicapten. Papier is volgens haar de grootste brenger van chaos. „Ik doe ook wel garages en kinderkamers, maar vooral papier. Vaak bewaren mensen verkeerd. Het strookje van een acceptgiro bewaren ze bijvoorbeeld in de envelop. Dat is fout, dat moet je bij de afschriften doen.”

Vervolg CHAOS pagina 2

NRC 14/7/98

NRC 14/7/1998

Verloren in een dichtgeslibd huishouden

VERVOLG van pagina 1

„Gadver!”, roept [REDACTED] „Dit is een kaart van die vent die mij eruit heeft gewerkt.”

„Zal ik hem verscheuren of doe jij het?”

„Doe jij het maar.”

Welvarende huishoudens kunnen dichtslibben door tijdgebrek, ziekte en trauma's. Denise Hulst, fulltime organizer in Utrecht, heeft een klant die ernstig ziek is geweest en jarenlang niets heeft kunnen doen. En een gehandicapte die zelf zijn administratie niet kan voeren. En ouderen die al tientallen jaren in hetzelfde huis wonen. „Een vrouw van 83 zei tegen mij: 'Ik wil eigenlijk dood, maar ik moet eerst mijn huis op orde hebben, want dit kan ik de kinderen niet aandoen.'” Echtscheiding is een andere bron van chaos. Hulst laat een foto zien van het huis van een moeder met twee zoontjes die na haar scheiding is verhuisd. Een kamer vol dozen. „Dit is haar werkkamer, maar haar werk doet ze in de keuken.”

Behalve in opruimen geeft de organizer les in plannen. „Als je ziet hoe mensen hun agenda hebben”, zegt Hulst. „Om drie uur dat. Om half vier dat. Om vier uur dat. Geen enkele vrije ruimte. Maar je kunt niet om half vier een vergadering afsluiten en een nieuwe bijeenkomst beginnen.” Hulst heeft tot nu toe ongeveer dertig klanten gehad, onder wie veel vrouwen die een baan combineren met zorg voor kinderen. Gemiddeld werkt ze drie à vier dagen bij een klant. Verder heeft ze een workshop 'onthaasten' gegeven aan leden van de FNV. Na de zomer volgen weer workshops Opruimen, Onthaasten en Omgaan met Tijd.

Tussen hypotheekpapieren uit 1990 ligt een papiertje met krabbel. „Dat was voor mijn oude hondje”, zegt [REDACTED]. „Die had epilepsie en moest drie keer per dag

Professional organizer Anthonisse loopt samen met haar [REDACTED] cliënt [REDACTED] door de administratie. (Foto NRC Handelsblad, Maurice Boyer)

een pil. Als ik dat niet opschreef, vergat ik het.” Met de papieren in haar handen dwaalt haar hoofd naar het verleden. Anthonisse werkt noest door onder de verhalen. „Je hebt ook een sociale functie”, zegt ze later. „Ik ken die ex

niet, ik ken dat werk niet. Dat is natuurlijk heel veilig.” [REDACTED] zucht. „Dit is van mijn lijfrentepolis.”

„Wat een zucht”, zegt Anthonisse zonder op te kijken.

„Ja, dat komt, elke keer als ik

dat zie word ik zo boos dat ik die heb moeten nemen”, zegt [REDACTED]. Anthonisse reikt alweer de volgende papieren aan.

„Restitutie van te veel ingehouden vereveningsbijdragen van sociale verzekeringspremie”, leest

[REDACTED] hardop. „Dat is post voor [REDACTED] die zit in een psychiatrische kliniek. Dat kan wel weg, hij bewaart het toch niet.”

„Goed zo, [REDACTED].”

„Ik word flink, hè. Dat komt door jou.”